

КЪМ ЖИВОТА

От три дни не търся работа. Няма, пък и силите ме напуснаха вече. Седя и мисля — никакъв изход. Има едно нещо, което се сили да пробие някаква стена въ мозъка, за да превземе съзнанието ми, но се мъча да го възпра. И колкото повече бездействам, толкова повече изпадам въ най чудни размишления. Чувствам как волята се прекъръшва постепенно. Най-после давам изход на този дявол, който от толкова дни така дълбоко и така страшно ме тормози и отсичам: да се самоубия, да свърша еднаж за винаги съ този мизерен свят, да се отърва от този кучешки живот . . . и съ мен, и без мен . . . Разсъж давам тъй — и чудно: до преди малко треперях като лист само при смътната мисъл за нещо подобно, а сега решзвам съ хладнокръвието на закоравял палач да отнема онова, съ което още мога да разпогам самоволно. Пък и нужно ли е то, за да затрогне някого? На моите близки? Кой са те, къде са? Впрочем, излишно е да се впускам въ подобни разсъждения. Който мисли за другите, мисли и за себе си. Аз няма да мисля за никого, за да забравя и за себе си. Аз имам вече една цел, която ще следвам твърдо и неотклонно. Да се колебая — значи да увелича мъките на тялото и терзанията на ума. Да прося не мога; да открадна — о, съ какво удоволствие бих откраднал — но, господарите са предвидели това: навсякъде бдят сгражари, които въ името на трохи-те, що им се хвърлят, са готови да те разкъсат на мръвки.

Откъснах малък картон от смачкан папирсена кутия и съ твърда ръка написах: „Не искам да живея на тази кървава земя, задушен от глад и ми-